

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Angeljšek“

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. aprila 1899.

Leto XXIX.

Mojemu tiču.

Čez gôre visoke, široko morjé
Nazaj si spet k meni priletel,
Da v mojem vrtičku mej veje gosté
Si gnezdece nežno bi spletel.

Zakaj li priletel iz južnih si dalj,
Ostavlil dežele cvetoče?
Kaj v sreči nesrečnih se spomnil si tal,
In moje se spomnil si kočé?

Ne veš, da ledeni zrak vêje še tod?
Hudobneži bodo pazili,
Da nežnih mladičev ti vzamejo rod,
Da tebe celó bi vlovili.

A dobro poznam nagon ti srcá,
In tvoje poznam hrepenenje;
Utešiti moglo ni tvojih željá
Ni cvetje krasnó, ni zelenje.

Poletel si v kraj, kjer si bil se rodil,
Poiskal si oni grmiček,
Da v gnezdecu mehkem mladiče gojil
Boš zopet, moj ljubljeni tiček.

Le váli, le gôji, jaz čuval ti bom,
Da gnezdeca kdo ne razdere,
In pazil in stražil bom skrbno tvoj dom,
Da tičkov ti kdo ne pobere.

O domu pa, tiček, prepeval mi boš
V sprelepih večerih poletnih,
Ljubezen do njega ogreval mi boš
In zábil sam krajev boš cvetnih.

Angelar Zdénčan.

